

Egy szerelem, ami legyőzi az időt.

write me for you

könyvbe zárt szerelem

fine
selection

TILLIE COLE

TILLIE COLE

write
me
for you

könyvbe zárt
szerelem

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

Előszó

June

Texas

Tízévesen

G YORSAN LEFIRKANTOTTAM A „VÉGE” SZÓT, és hatalmas mosoly terült szét az arcomon. Odakint, az ablakomon túl pislácoltak a csillagok, a szívem pedig annyira tele volt, hogy nem is értettem, hogyan férhet el a mellkasomban.

Becsuktam a füzetet, ami immár az első igazi történetemet őrizte. Végigsimítottam a címen: *Az ő hercege*. Húsz teljes oldalt írtam végig egy hercegről és egy tündér hercegnőről, na meg a veszedelmes utazásukról, amely során megmentették az országukat, miközben persze egymásba szerettek.

Természetesen.

A szívük legmélyéről szerették egymást, éppúgy, ahogyan anya és apa. Miattuk akartam én is mindig a szerelemtől írni. Anya gyakran mesélte, hogy milyen volt, amikor először meglátta apát tizen-nyolc évesen. Azt mondta, amint megpillantotta, rögtön tudta, hogy

ő élete szerelme – a fiú, akihez egy nap majd feleségül megy. Apa is ugyanezt mesélte, szerelem volt első látásra. Úgy szerettem volna én is ilyet! Arra vágytam, hogy egyszer találkozom egy fiúval, aki kedves, de bátor, mint apa. Aki erős, de mindig kimutatja az irántam érzett szerelmét.

Felsőhajtottam, és összeszorított szemmel megpróbáltam elképzelni azt a fiút, akivel majd összehoz a sors, aki őrzi majd a szívemet. Próbáltam kitalálni, hogy milyen lesz majd a haja, a szeme színe, a nevét is találgattam... De semmi konkrét nem jutott eszembe, csak egy elmosódott körvonal arról, aki lehetne – viszont tökéletesen el tudtam képzelni a pillangókat, amik a gyomromban repkednek majd, amikor végre meglátom őt.

Mosoly bujkált az ajkamon, és amikor kinyitottam a szememet, kinéztem az ablakomon, és a teliholdra meredtem. Ebben a texasi vidéki kisvárosban, ami alig kétezer lelket számlált, a jövőbeli szerelmem gondolata távolinak, szinte elérhetetlennek tűnt. De amikor végigsimítottam a füzetemen, benne a befejezett történetemmel, az álmom már nem is érződött annyira lehetetlennek.

„A szerelem a legerősebb dolog a világon – mondta anyja. – Gyógyerővel bír, és a legváratlanabb helyeken is szárba szökkenhet. Ha úgy tűnik, minden elveszett, a szerelem akkor is virágba borul.”

Hátradőltem az ágyamon, és a fénylő holdat néztem, ahogy bevilágította a szomszédos farmot.

– Olyan szerelmet szeretnék – suttogtam halkán –, amelyet anyja és apa érez. Kérlek, hold, ha elég idős leszek hozzá, küldj valakit, akit szerethetek!

Elő fejezet

June

Texas

Tizenhét évesen

—**N**AGYON SAJNÁLOM... de ennél többet nem tudunk tenni. A szavak darabokra hullva érték el a fülemet, akár az eső cseppjei. Zsibbadás terjedt szét a végtagjaimon, míg teljesen meg nem bénított. Dr. Long szomorú arca elmosódott előttem, miközben csak meredten néztem magam elé, és a testem minden porcikája megdermedt.

Nagyon sajnálom...

Dr. Long hangja úgy visszhangzott a fejemben, mintha egy szélcsatornában keringene körbe-körbe, minduntalan visszatérve hozzám, miközben a döbrent szívemet igyekezett elérni. Mintha valami selyemgubóban rekedtem volna. Egy távoli, hangos sirám hallatszott a gubómon túlról, de nem tudtam megmozdulni, hogy megnézzem, honnan jön. A szemem sarkából mintha mozgást láttam volna, de képtelen voltam odafordítani a tekintetemet, hogy lássam, mi az.

Hallottam, hogy valami összetörik, aztán egy mély, fájdalommal teli kiáltás töltötte be a szobát, mintha valaki lelkének a legmélyéről szakadt volna fel.

...de ennél többet nem tudunk tenni.

A szívem vadul kalapálni kezdett, miközben dr. Long szavai még mindig próbáltak áttörni, együtt a kintről behallatszódó kiáltásokkal és jajveszékelésekkel, amik zajongva ostromolták az áthatolhatatlan falaimat.

Megráztam a fejemet. Próbáltam gondolkodni, felfogni a környezetemet, de hiába. Szaporán kapkodtam a levegőt, és távolról éreztem, ahogyan nedvesség csordul végig az arcomon. Egy kéz kulcsolódott az enyémre, szorosan, mintha soha nem akarna elengedni. Pislogtam, aztán megint – megpróbáltam visszatalálni ebből a jeges, sötét állapotból. Ekkor az anyukám karja megnyugtatón a nyakam köré fonódott, és visszahúzott a jelenbe, egészen addig, amíg az orvosi rendelő ismét tökéletesen élesen ki nem rajzolódott. Majd az apukám nyers, keserves zokogása örvényként ölelt körül, és mintha anya remegő karja lett volna az, ami miatt képes voltam higgadt maradni. Hirtelen nagy levegőt vettem, és hagytam, hogy a légkondi hűvös levegője betöltse a tüdőmet.

Dr. Long még mindig előttem ült. A szomorú arcára meredtem. *Nagyon sajnálom... de ennél többet nem tudunk tenni.*

Vártam, hogy a valóság súlya rám nehezedjen, hogy sikítva, sírva elborítson végre a régóta bennem lappangó szorongás. De semmi ilyesmi nem jött. Anya a nyakamban zokogott, apa térdre esett előttünk, majd erős karjai átélelték anyát is, engem is – én viszont teljesen mozdulatlan maradtam. Nem remegtem. Nem sírtam, nem sikoltoztam. Csak... mozdulatlanul ültem.

Meg fogok halni.

Tizenhét évesen meg fogok halni.

Az elmúlt néhány év minden küzdelme – a kemó, a gyógyszerek, a pánikrohamok, a fájdalom – a végéhez ért. Meglepődve vettem észre, hogy erre a gondolatra halvány megkönnyebbülés fogott el. Nem lesz több fájdalom, nem kellene többé gyógyszerek, tűk, és nem maradt más, csak a felismerés, hogy ideje elengedni a harcot.

– June – suttogta anyja, miközben felemelte a fejét a nyakam hajatából.

Ahogy ránéztem, remegni kezdett az ajkam. Nem magam miatt, hanem érte... és apáért.

Apa is felnézett, a szeme tele volt nyers és metsző fájdalommal.

– Semmi baj – sikerült kinyögnöm, de a hangom alig hallatszott.
– Jól... jól vagyok.

– Kicsim... – mondta anyja, miközben a kezét az arcomra tette, és úgy fürkészt, mintha utoljára látta.

Dr. Long felállt a székéről. Követtem minden mozdulatát. A szüleim úgy néztek fel rá, mintha azt várnák, hogy mindjárt közli, mégsem úgy van, ahogy gondolta. Hogy rosszul olvasta le az eredményeket, hogy talán mégis van esély. Remény...

De nem volt.

Dr. Long összepréselte a száját, majd megszólalt:

– Maradjanak nyugodtan, ameddig csak szeretnének. A következő napokban jelentkezem, hogy megbeszéljük a palliatív ellátás lehetőségeit.

Elhallgatott, és láttam, hogy a gégéje megemelkedik, mintha ő maga is a könnyeivel küzdene. Végül bólintott, majd kiment, és halcan becsukta maga mögött az ajtót.

Fojtogató csend maradt utána. Anya és apa visszafordították a fejüket, és vörös szemmel figyeltek, hogy összeomlok-e. De továbbra is csak zsibbadtságot éreztem.

– Hazamehetünk? – kérdeztem.

Egy perccel sem akartam tovább maradni ebben a kórházban, mint amennyit muszáj volt.

A szüleim egymásra pillantottak, mintha némán megbeszélték volna egymás között, amit én nem értettem.

– Persze – felelte anya, és megfogta a kezemet.

Lenéztem az összefonódó ujjainkra. Mintha nem is az én kezemet fogta volna. Olyan érzés volt, mintha hirtelen kívülről nézném az egész világot. Mintha már nem én irányítanám a testemet. Nem én ülnek a volánnál, hanem inkább a hátsó ülésről, behozhatatlan távolságból figyelném az eseményeket.

Mereven előreszegeztem a tekintetemet, ahogy elhagytuk a szobát, és végigsétáltunk a gyermekonkológiai osztályon. Anya cipősaroka ritmusosan kopogott a linóleummal borított padlón, egészen addig, amíg ki nem értünk a meleg, texasi levegőbe – négyszázhuszonkét lépés után.

Anya szorosan magához vont, amíg oda nem értünk a kocsihoz. Apa kinyitotta az ajtót, és segített beülni. Robotüzemmódban bekötöttem magamat. Próbáltam érezni valamit, tudatosan küzdeni ez ellen a furcsa kívülállóság-érzés ellen, de nem sikerült.

Apa beindította a motort, és csendben hazahajtottunk. A szemem sarkából láttam a szüleim aggódó pillantásait, ahogyan a fejüket újra meg újra visszafordítva figyeltek engem: várták, mikor török meg, mikor szólok meg vagy csinálom végre valamit. De én csak az ablakon túli tájat figyeltem, elmerülve abban a biztonságos gubóban, amit a lelkemben kialakítottam.

A fák hajladoztak a délutáni szélben. Madarak énekeltek, repkedtek, szárnyaltak. A nap fényesen ragyogott a kristálykék égbolton. A világ változatlan maradt.

De én meg fogok halni.

Mélyet lélegeztem, és amikor a levegő egy pillanatra elakadt a mellkasomban, arra készültem, hogy mindjárt kitör rajtam a pánik, a fájdalom, az a mindent széttépő rettegés, aminek bizonyára érzenni kellene, ha az embernek éppen elmondták, hogy a napjai ezen a földön meg vannak számlálva – de a zsibbadtságom nem oldódott. A kezemre meredtem. Még mindig nem éreztem a sajátomnak.

Úgy éreztem, mintha egy pillanat alatt hazaértünk volna. Felpillantottam a kis házunkra. Minden pont ugyanolyan volt, mint régen. Volt valami megnyugtató abban, hogy amikor a világ a feje tejére áll, néhány dolog akkor is változatlan marad.

Kinyílt az ajtó, és apa nyúlt be értem, hogy segítsen kiszállni. Megfogtam a kezét, és engedtem, hogy bevezessen a házba. De ahogy beléptünk, a minket körülvevő csend lassan elkezdte kiszorítani belőlem a zsibbadtságot. Tűszúrásszerű szorongás jelent meg apránként a mellkasomban.

– June? – szólalt meg anya. Szomorú szeme az arcomat fürkészte.

Fogalmam sem volt, hogyan reagáljak. Hogyan kellene viselkednie az embernek, amikor megtudja, hogy haldoklik? Nem ismertem a bevett forgatókönyvet erre az esetre.

– Friss levegőre van szükségem – mondtam, és elindultam a kert felé. Hallottam, hogy a szüleim követnek, de megálltam, és vissza sem fordulva csak ennyit mondtam: – Kérlek... hadd menjek ki egyedül! Egyedül szeretnék lenni.

Nem néztem rájuk. Nem bírtam volna elviselni az arcukra kiülő fájdalmat. Nem akartam ellökni őket magamtól, csak levegőhöz

kellett jutnom. Meg kellett találnom az önmagamhoz visszavezető utat.

Az ablakon beáramló napsugarak szivárványokat festettek a konyhapultra, és a reggel sült kenyér illata még mindig a levegőben lengedezett. Hagytam, hogy mindez átjárjon, aztán kiléptem a hátsó verandára. A fapadló megnyikordult a lábam alatt. A korláthoz sétáltam, és nekidőltem. Megint a kezemet figyeltem, miközben az ujjaimat hajlítgattam. A körmeim rövidek és törékenyek voltak, de egyébként egészségesnek tűntek. Mélyet lélegeztem, a friss levegő elárasztotta a tüdőmet. Megsajdultak az ízületeim a karomban és a lábamban.

De jól voltam. Egyáltalán nem éreztem azt, hogy már nincs helyem ezen a földön.

Lehet, hogy a testem felmondta a szolgálatot, de a lelkem élni akart. Képtelen voltam összeegyeztetni ezt a kettőt. Egy madár csiripelt a házunk mellett húzódó kis erdőben egy fa tetején, én pedig önkéntelenül felnéztem rá. A szellő megsimogatta az arcomat, és ahogyan az ágon ülő madarat figyeltem, mintha észrevette volna, felém fordította a fejét.

Néhány pillanattal később elröppent.

Azt kívántam, bárcsak én is így szárnyra kaphatnék, és beleveszhetnék a felhőkbe.

Nagyon sajnálom...

Olyan régóta küzdöttem már! Talán a magam naiv módján soha nem hittem, hogy nem fogok meggyógyulni. Persze, sok kezelés csődöt mondott, de mindig azt gondoltam, lesz majd valami, ami használ, hogy valamelyik végül sikerrel jár. Csak az volt a kérdés, hogy melyik.

A szívem gyorsabban kezdett verni. Ökölbe szorítottam a keze-
met, de az a fura kívülállóság-érzés még mindig bennem volt – mint-
ha az igazi énem valahol az elmém mélyén rejtőzött volna.

A hintaágyhoz léptem, és leültem.

Kinyílt az ajtó mögöttem, és hátranéztem. A szüleim léptek ki.
Néhány órája először mosolyodtam el.

– Vajon honnan tudtam, hogy úgysem bírjátok ki, hogy ne gyer-
tek utánam?

Anya elmosolyodott, de amint a könnyei kicsordultak, a moso-
lya hamar szomorúvá vált. Mindketten leültek mellém a hintaágy-
ra. Megfogták egy-egy kezemet, amiket egy pillanatra ismét a saját-
tomnak éreztem.

– Édesem – szólalt meg apa. Ránéztem. – Hogy érzed magad?

– Nem is tudom – válaszoltam, majd megráztam a fejem. – Vagy-
is le vagyok zsibbadva. – Zavartan felnevettem. – Azt hiszem, sokk-
ban vagyok.

Anya megtörölte a szemét. Elfordultam, hogy a vállára hajtsam a
fejemet, és közben a házunk mögött elterülő mezőket meg a kis er-
dőt néztem. Imádtam ezt a kilátást.

– Soha nem gondoltam volna, hogy idejutunk – tettem hozzá.

– Mi sem – felelte apa, és anya szorosan átkarolt. – Mi sem.

Nem is mondtak mást. Mít is lehetett volna hozzátenni? Így hát
csak ültünk a verandán, amíg le nem ment a nap, és a hold fel nem
tűnt az égen, emlékeztetve minket, hogy egy újabb eltelt a már vé-
ges napjaim közül.

Fogalmam sem volt, mi vár rám ezután, ezért egyelőre magam-
ba szívтам a világot a két kedvenc emberem mellett ülve, és csak lé-
legeztem.

Két nappal később ismét dr. Long rendelőjében voltunk. Fogalmunk sem volt, miért hívott vissza minket, és bármennyire is próbáltam óvatosságra inteni a szívemet, nem tudtam elfojtani a remény pislákoló szikráját.

Apa és anya szorosan mellettem ültek. Az elmúlt két napban szinte el sem engedtek. Az utolsó negyvennyolc óra számtalan érzést hozott magával. De a kívülállóság érzése megmaradt. Gyakran kaptam azon magam, hogy ha belenézek a tükörbe, nem ismerem fel a lányt, aki visszanéz rám – bár ez a kezelés alatt már sokszor előfordult. Hónapról hónapra úgy éreztem, mintha más emberré változnék, és teljesen máshogy néznék ki, mint régen. Csak egyvalami nem változott.

Az írás iránti szeretetem.

Újabb fájdalom nyilallt belém. Tudtam, hogy ez is el fog jönni, a gyengeséggel és a lassú elmúlás érzetével együtt, mégsem ez fáj a legjobban, hanem az, hogy soha nem válhatok azzá az íróvá, akivé mindig is szerettem volna. Az álmaim, a terveim... mind köddé foszlának.

Majdnem kihagyott a szívem, amikor rádöbbsentem, hogy soha nem leszek szerelmes. Tizenhét éves voltam, és soha nem zúgtam bele senkibe. Még soha nem csókolóztam. Egy fiú sem fogta még meg a kezemet.

Boldogan éltek, amíg meg nem haltak... ilyenben sem lesz részem soha.

Ebben a pillanatban kattatva kinyílt mögöttünk az ajtó, és dr. Long mosolyogva leült az íróasztalához.

– Üdvözlöm önöket, köszönöm, hogy bejöttek – mondta.

– Minden rendben? – kérdezte apám.

A szívem a torkomban dobogott, miközben vártam, hogy dr. Long megszólaljon.

Anya és apa erősen megszorította a kezemet. Dr. Long néhány papírt tartott a kezében, és feltűnt, hogy az arckifejezése egészen más, mint két nappal azelőtt. Mintha... talán valami remény csillant volna benne.

A szívem még hevesebben vert.

– Sajnálom, hogy ilyen sürgősen hívtam be önöket, de épp most kaptam olyan híreket, amiket mindenképp szeretnék megosztani, ráadásul gyorsan kell döntést hozni – közölte.

– Igen? – sürgette apa.

– Austin mellett zajlik egy klinikai gyógyszerkutatás – vágott rögtön a közepébe dr. Long. – Néhány hete, amikor gyanítottam, hogy June kezelései talán nem hatnak megfelelően, felvettem a nevét a lehetséges jelöltek listájára, arra az esetre, ha a vizsgálati eredményei nem azt mutatnák, amiben reménykedtem.

Klinikai kutatás? Eddig gondolni sem mertem arra, hogy bekerülhetek egy ilyen vizsgálatba.

Dr. Long felénk fordította a számítógép monitorját, és megnyitott rajta egy e-mailt. Rámutatott a kijelzőre, de én továbbra is az ő arcát figyeltem.

– Van egy gyógyszerceg, ami új kezelést fejleszt kamaszoknak, akik akut mieloid leukémiában szenvednek. – Dermedten hallgattam. Ez volt az a betegség, amivel már több mint egy éve harcoltam. – Nyolc hely van ezen a magánklinikán, ami egy vidéki birtokon működik, alig egy órára Marble Fallstól, Austin mellett. – Elénk tolt egy brosúrát az asztalon. – Először elutasították June-t, mert még mutatott némi javulást. De amikor néhány napja beszéltem velük

arról, hogy a kezelése már nem hoz eredményt, azt mondták, lehet, hogy hamarosan felszabadul egy hely.

Dr. Long elhallgatott, és halvány szomorúság suhant át az arcán. Akkor esett le, hogy a hely azért szabadult fel, mert valaki feladta a küzdelmet. Egy tini, aki szintén AML-lel küzdött, mint én, elvesztette az életét.

Anya torkából elfojtott zokogás szakadt fel, de én túlságosan belefeledkeztem abba, amit dr. Long mondott.

– June – szólt hozzám közvetlenül. – Ez a program... – Megrázta a fejét. – Nem fogok hazudni, kemény lesz, de ez az utolsó esélyünk. – Aztán a szüleimhez fordult: – Természetesen bentlakásos a kezelés, de vannak családi szobák is. Nem tudom, hogyan tudják megoldani a munkájuk mellett, de ez egy valódi esély a gyógyulásra. – Dr. Long rábökött a brosrára. – Nézzék át a részleteket, van néhány órájuk átgondolni, de ma estig vissza kell jeleznünk. Jól felforgatja majd az életüket... de ez az utolsó esélyünk.

A szüleimre pillantottam. Teljesen kimerültek voltak az elmúlt napok megpróbáltatásaitól.

– Szeretnék belevágni – mondtam határozott hangon.

Anya bólintott, és apára nézett.

– Meg fogjuk oldani, bármi áron is – jelentette ki apa. Apró mosoly jelent meg az ajkán. Felém fordult, és pusztít nyomott a homlokomra. – Kicsim, megadjuk neked ezt az esélyt, és mindent megteszünk azért, hogy sikerüljön – tette hozzá, és elcsuklott a hangja. – Nem veszíthetlek el! – Megrázta a fejét, a könnyei a linóleumra hullottak. – Nem foglak elveszíteni.

Csak ekkor kezdtek el potyogni a könnyeim. Először omlottam össze azóta, amióta megtudtam, hogy a negyedik stádiumban vagyok. Csak bólintani tudtam, hang nem jött ki a számon.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Amikor ismét a kezeimre pillantottam, reszketeg sóhaj tört fel belőlem. Újra a sajátomnak éreztem őket. Kinéztem az ablakon – végre megint önmagam lettem.

– Megcsináljuk – közölte apám dr. Longgal, kizökkentve a gondolataimból. – Mikor indulunk?

Csak fehér zajként érzékeltem, ahogy dr. Long és a szüleim a következő lépéseket tervezték, miközben kibámultam az ablakon a ragyogó texasi napsütésre. Éreztem, hogy a sugarai szinte gyógyítón simogatják az arcomat.

Remény.

Halvány remény pislákol fel bennem.

És elhatároztam, hogy foggal-körömmel kapaszkodni fogok belé.